

Životopis – Stanislav Balík

Stanislav Balík se narodil 11. prosince roku 1942 v Bludově na čísle popisném 162. Maminka Emilie, rozená Ničová, pracovala jako porodní bába. Toto povolání se dědilo z matky na dceru, a paní Balíková byla pátou generací, která se této záslužné práci věnovala. Tatínek, rovněž Stanislav, se vyučil stolařem, ale již za první republiky působil jako četník. Dva roky po narození syna, pojmenovaného po otci Stanislav, se jim narodila dcera Marie. Krátce po porodu maminka prodělala mozkovou mrtvici, což výrazně ovlivnilo její další život. Nemohla již déle vykonávat svou profesi, věnovala se tedy výhradně práci na poli, které rodina vlastnila.

Oba rodiče bychom mohli vzhledem k jejich životním hodnotám a názorům označit za „masarykovce“, což znamená, že ctili odkaz prvního československého prezidenta a demokracii. To rodinu v komunistickém Československu hodně ovlivňovalo. Tatínek například z politických důvodů přišel v květnu 1950 o práci četníka. Vrátil se tedy k řemeslu, a pracoval jako tesař v Památkovém ústavu v Šumperku. Podílel se mimo jiné i na opravách zámku ve Velkých Losinách. Během tzv. „kolektivizace“ přišla rodina navíc o svá pole, která byla hlavním zdrojem příjmu pro maminku.

Mladý Stanislav byl velmi bystrým studentem a toužil se stát učitelem dějepisu. To mu však v důsledku rodinných postojů a faktu, že pravidelně chodili do kostela a ke své víře se hlásili, nebylo tehdejší režimem umožněno. Komunisté totiž byli silně proti náboženství a církvi, a věřící lidé byli různě znevýhodňováni.

Po ukončení základní školy v Bludově nastoupil tedy pan Balík na střední průmyslovou školu v Šumperku. Tuto školu si vybral, protože tam šli jeho kamarádi. Vystudoval s vyznamenáním. Na vysokou školu však nešel, jednak z finančních důvodů, jednak také kvůli již zmíněným rodinným protirežimním postojům. Nedostal by totiž potřebná doporučení na obor, který by studovat chtěl. Tím oborem byla filozofie.

Díky svému dobrému prospěchu však dostal umístěnku do podniku Metra Šumperk, tedy blízko svého bydliště. V 19 letech byl však pan Balík povolán na vojnu, která byla v té době povinná. Náš pamětník šel na vojnu do Rimavské Soboty na maďarských hranicích poblíž Košic, kde působil jako radista v železničním vojsku. Jak sám vzpomíná, bylo mu líto, že on sedí v teple a ostatní kluci dřou, a po práci nemůžou zajít ani na pivo. Zde se projevila pamětníkova podnikavost, získal potřebná povolení, a v nevyužívaných prostorách kantýny v Košicích čepoval pivo. Díky tomu si pan Balík vydělával na civil. Jeho služba na vojně skončila po 25 měsících. Poté šel pracovat do Mezu v Postřelmově, kde zůstal 32 let.

Během těchto let se nápaditá osobnost pana Balíka projevila ještě mnohokrát. Na každé pracovní schůzi se dokázal ozvat, proto mu před jednou schůzí jeho kolegové řekli: „Stanoško, drž hobo, z tvé hobe de jed.“ Společně s některými kolegy na jeho oddělení byli označováni za „středisko kontrarevoluce“, protože mezi sebou šířili své názory na politiku a tehdejší stav. Po odchodu z MEZu Postřelmov působil na Obecním úřadu v Bludově, a také 25 let psal obecní kroniku.

V roce 1971 se pan Balík oženil. S paní Ludmilou měli svatbu v šumperském kostele i na úřadě, protože tehdejší politika církevní sňatky neuznávala. O rok později se manželům narodila dcera Ludmila, v roce 1978 potom syn Stanislav.

Mezi největší koníčky našeho pamětníka patří včelařství, kterému se věnuje celý život. Pan Stanislav vystudoval Střední včelařskou školu a stal se učitelem včelařství. Stal se také funkcionářem ve včelařském spolku, dostal se až do předsednictva v Praze, jezdil také na různé konference a přednášky.

Jeho velkou vášní bylo cestování, což v době komunismu nebylo obvyklé a umožněné všem. Pan Stanislav například na svém motocyklu dojel za tři a půl dne na Zlaté Písky v Bulharsku a za tři dny se vrátil zpět. Opakovaně se podíval do Sovětského svazu, jak pracovně, tak i díky svému zájmu o včely. Včelařství mu umožnilo navštívit i země jako Finsko, Švédsko a Dánsko. Na tyto časy rád vzpomíná. Mezi další země, které procestoval, patří Itálie, Turecko, Gruzie, Španělsko a mnoho dalších.

V současné době žije pan Balík, jak sám o sobě říká „rebelující rebel“, v Bludově se svou ženou Ludmilou v domečku, který si společně postavili. Své včelstvo předal synovi Stanislavovi, protože mu již zdravotní stav nedovoloval se o včely starat.